O pictură nu poate niciodată să arate aidoma unui lucru din natură

On Decembrie 26, 2012

Felul în care îți analizezi și îți prezinți creația, depinde de felul cum este ea receptată: din apropiere sau depărtare.

Să te ferești de profiluri, adică de contururile precise ale lucrurilor. Să nu faci conturul figurilor tale de o altă culoare decât aceea a fondului ce le mărginește, astfel încât să nu apară contururi întunecate între fundal și respectiva figură. Dar nu uita că la lucrurile mici scapi greșelile mai repede decât la lucrurile mari.

De exemplu, în figurile mărunte nu se pot vedea nici greșelile, nici felul lor, așa cum se văd la cele mari; căci figura măruntă fiind făcută după chipul unui om sau al unei alte viețuitoare, părțile sale nu pot fi isprăvite cu grijă, din cauza marii micșorări. Așadar ea nu este cu totul isprăvită, și nefiind isprăvită, nu i se pot dovedi greșelile. De pildă: privește un om de la trei sute de pași și judecă dacă e frumos său urât, dacă e monstruos sau este ca oarecare altul; vei vedea însă că oricât de mare va fi strădania ta, nu te vei încumeta să-ți dai o dreaptă părere și aceasta din cauza îndepărtării în care omul este atât de micșorat, încât nu i se pot deosebi amănuntele.

Și dacă vrei să vezi mai bine micșorarea omului despre care se vorbește mai sus, pune un deget la o apropiere de o palmă de ochi și tot ridicând și tot lăsând în jos acel deget, până ce capătul său de sus să ajungă sub picioarele figurii privite, vei vedea că apare o micșorare de necrezut. Pentru aceasta, de multe ori, te îndoiești de ivirea vreunui prieten sosind din depărtare.

Leadership: Lucrul asupra căruia îți concentrezi atenția poate să imite ceea ce este în natură, încât să faciliteze revelarea unei idei printr-o comparație cu lumea materială?

Şi vă mai zic ceva important. O pictură nu poate niciodată să arate aidoma unui lucru din natură. De multe ori pictorii deznădăjduiesc că vor putea să imite ceea ce este în natură, picturile lor neavând nici relieful, nici vioiciunea ce o ia lucrurile văzute într-o oglindă - deși ei au la îndemână culori ce prin limpezimea sau întunecimea lor, depășesc de la o poștă frumusețea luminii și a umbrelor lucrurilor văzute în oglindă. Ei își învinuiesc neștiința și nicidecum cauza, pentru că nu o cunosc. E cu neputință ca din lucrul pictat să reiasă un atare relief încât să semene lucrului din oglindă, cu toate că amândouă se folosesc de o suprafață, afară de cazul când privim cu un singur ochi.

Cauza este că aici doi ochi văd același lucru unul după altul precum a și b ce văd în același timp pe m și n, dar nu poate ocupa în întregime pe m pentru că baza liniilor vizuale c atât de mare, încât un ochi vede lucrul al doilea după întâiul. Dar, închizând un ochi ca s, lucrul f va cuprinde k - deoarece linia vizuală iese dintr-un singur focar și folosește un corp, într-așa fel cel de-al doilea, de aceeași mărime nici nu va fi văzut.

Acum, poate te întrebi ce este mai de folos: luminile și umbrele lucrurilor, sau trăsăturile lor? Eu cred că trăsăturile lucrurilor sunt de mai mare folos decât umbrele și luminile, deoarece liniile mădularelor care se pot îndoi sunt mereu aceleași și niciodată nu se pot schimba, pe câtă vreme locurile și umbrele în cantitatea și calitatea lor sunt nesfârșite.

Leadershipul trebuie să precizeze fără echivoc contururile unei noțiuni precum "vederea în oglindă" atunci când abordează problemele creației sau aspecte ale realității din punctul de vedere al proceselor de constituire a creației.

O pictură nu poate niciodată să arate aidoma unui lucru din natură, mai ales dacă vom considera că obiectul atenției unui pictor este "vederea în oglindă" care facilitează o dublă viziune asupra realității înconjurătoare, o imagine mult mai amplă din care dimensiunea spațială reprezintă doar o componentă.

* Notă: Leonardo Da Vinci - *Tratat despre pictură*, Editura Meridiane, 1971.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-pictura-nu-poate-niciodata-sa-arate-aidoma-unui-lucru-din-